

פרשת וירא

וַתִּצְחַק שָׂרָה בְּקִרְבָּהּ... וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָהָם לָמָּה זֶה צָחַקְתָּ שָׂרָה (י"ח, י"ב)

למה ה' בא בטענות רק אל שרה, בעניין הצחוק? והרי גם אברהם צחק: כמו שכתוב "ויפל אברהם על פניו ויצחק..".

אלא צחוקו של אברהם הוּדִיָּה ושמחה היה, אברהם נופל על פניו בהודיה ושמח בשמחת ההמשכיות דרך האמונה והחסד, תוך שהוא מציין את הפלא. לעומת זאת, הצחוק של שרה, מערב בתוך שמחת הבשורה, גם אירוניה וצחוק מריר שמבטא פקפוק בכך, שהדבר יתקיים. ואולי זו הכוונה במילים: "וַתִּצְחַק שָׂרָה בְּקִרְבָּהּ" ... שמבחוץ היה כאן צחוק של שמחה והודיה, אך בפנים היה שמץ של הרהור, שמץ של ספק.

בנוסף,

הקב"ה מוכיח את אברהם בצורה עקיפה, כדי לא לביישו. הקב"ה אומר, הייתכן שאני זקנתי ואינכם מאמינים ביכולת שלי לעמוד בהבטחתי ולהעניק לכם ילד?

כלומר, הביקורת של הקב"ה על הצחוק לשמע בשורה על ההבטחה של לידתו של יצחק, מופנית כלפי אברהם ושרה גם יחד. הקב"ה פונה אל אברהם ומבקש ממנו להוכיח את שרה, כאשר הוא עצמו (אברהם) צריך להבין, כי גם הצחוק שלו בעייתי. אם-כן, שהקב"ה מוכיח, את אברהם ואת שרה, על חוסר אמונתם בקב"ה.

בפסוק המופיע לאחר מכן: "ואני זקנתי... הִיפְּלֵא מֵה' דְּבַר לְמוֹעֵד אָשׁוּב - אֲלֵיךְ" - אל אברהם - אתה תראה, שיוולד לך ילד, ורק לאחר מכן כתוב "וּלְשָׂרָה בֵּן" - ההתייחסות היא אל שרה, שתראה, גם היא, שלא זקנתי מלעשות ניסים...